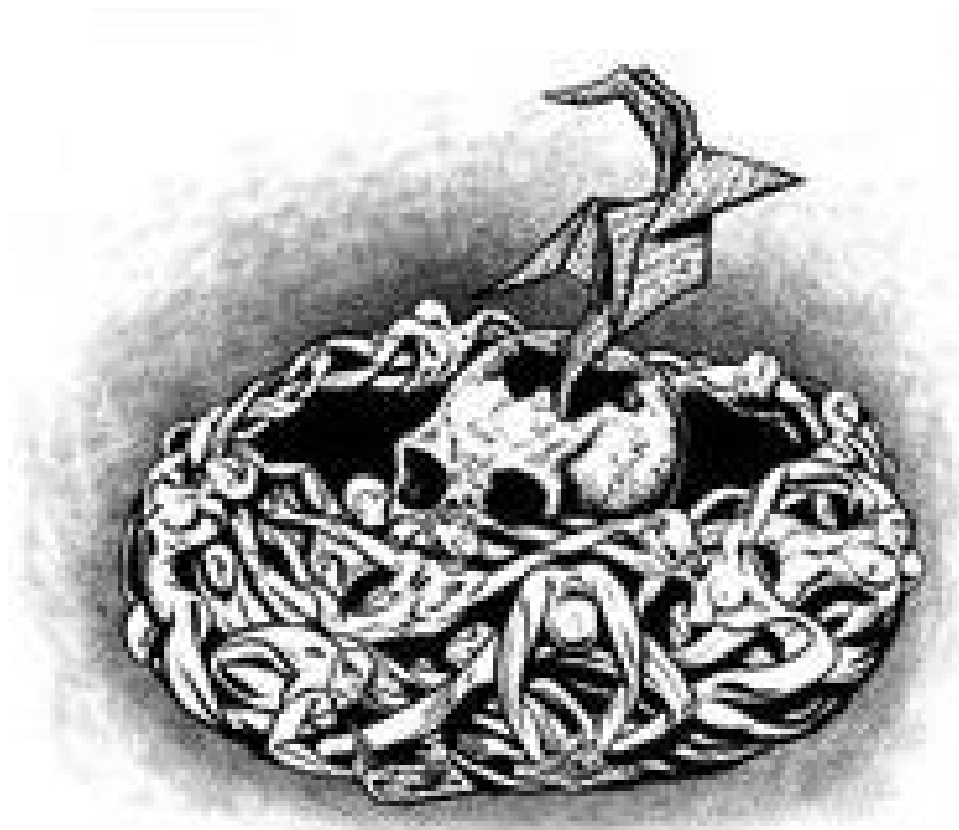

Cuib Literar

REDACTIA:

Director: Daniela Voicu
(flamiyngo@yahoo.com)

Redactor sef: Daniel Lacatus
(lacatus.daniel@gmail.com)

Director de imagine: Ionel Jinga

Tehnoredactare: Daniel Lacatus

Foto coperta: David Arshawsky

Ilustrații interior: Ionel Jinga

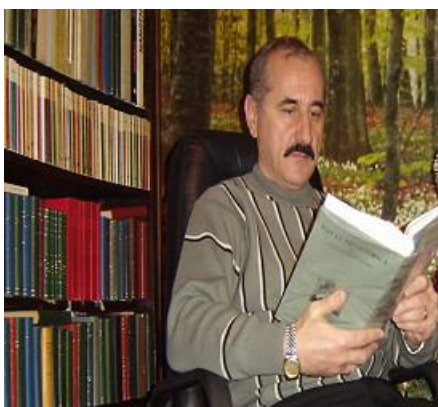
ISSN 2066 - 1932

Cuib Literar

ETOPEEA NEPRIHĂNIRII

„la sfârșit, inima mea neprihănită va triumfa. singurul nostru scop este iubirea”

Ștefan – Lucian MUREȘANU

Fulgerat de destin, în vremurile de restriște, omul cade cu fața la pământ, ființa demnă de milă și reproș, atunci își aduce aminte că în Universul acesta nemărginit nu este singur și nesupravegheat. Uită când cămărilor îi sunt pline de bunătăți îndestulătoare și huzurește desfătându-se lumește.

Apele vor curge din ceruri, pământul va geme sub dărâmături și...când va veni ceasul toți vom avea același sfârșit dar...unul mai bun, altul mai dureros. Cât de puțin existăm pe locul acesta numit Pământ și cât dispreț avem față de tot ce ne înconjoară: semeni, natură, credință. Am deschis cartea ce mi-a schimbat total firul vieții, slovele ei m-au adunat într-o lume în care trăiesc și cuget de ceea ce are să vină, de ceea ce are să fie într-o zi, nu îndepărtată, pe Planeta aceasta. Mi-aș fi dorit aghiograf pe lângă viața acestei femei mame a lumii: Iată, fecioare din Chios, răsare Luceafărul serii. / Marea e lină, văzduhul e greu de miresmele verii. / Torțele ard luminos și răsună de cântece casa; / Doris, frumosul pescar, în iatac își așteaptă mireasa (Teodosia-Zorica Lațcu, Epitalam). Maria, ființa elevată care s-a întrupat pe Terra vreodată, singura femeie cunoscută în istorie care a reușit concepția și nașterea în Legea Iubirii.

Când a fost să vină pe lume, copila ce avea să poarte numele de Maria, umpluse de bucurie inimile bătrâne de vreme ale părinților ei. Două suflete trăite într-un canon pe care numai plânsul lor l-a putut dovedi. Au răbdat și Marea Putere Pozitivă i-a dăruit cu o fiică ce avea să fie cea care va plămădi în pântecul ei minunea lumii. Probabil, pentru ca să fie menajată percepția comună, prea legată de simetriile experienței curente, nu se accentuează îndeajuns faptul că

Sfânta Fecioară Maria îi este lui Dumnezeu în același timp maică și mireasă, iar Hristos, ca om, îi este ei fiu trupesc, dar ca Dumnezeu, îi este Mire duhovnicesc. Dumnezeu, nu doar prin nașterea cea mai înainte de toți vecii, dar și prin raport cu nașterea cea după trup, își este sieși tată și fiu. ca înfăptuitor suprem, cu puterea atotfăcătoare a marilor sale energii, umbrind-o pe cea neîntinată prin pogorârea sa nevăzută, pentru ca Fiul cel din Treime ca Fiu al Omului să fie zămislit și născut din ea: Nu te teme, Marie, fiindcă ai aflat har la Dumnezeu. Și iată-n pântecul tău vei zămisli și vei naște fiu [...] (Luca 1, 32 și 34-35). Este evident că Noul Adam și Noua Evă deschid spre o altă paradigmă a diviziunii de concepere, anticipând condiția îngerească a veacului viitor și comunitatea tainică a umanului cu divinul. Nu este tocmai exact ceea ce afirmă Lossky, anume că născându-se din fecioară, el desființează prin nașterea sa despărțirea naturii umane în bărbați și femei. Științific expunem că nu ce-a creat pentru început Dumnezeu se desființează (împărțirea – nu despărțirea! – în sexe), ci ceea ce s-a adăugat acestei ipostazieri din cauza păcatului (sexualitatea animală, cu toate posibilele ei devieri pătimașe la nivel uman). Este vorba, mai degrabă, cum bine va sublinia, mai târziu, Lossky, de răscumpărarea eros-ului, prin supunerea materiei de către spirit și prin reconexarea umanului la divin. Conjugalitatea iese astfel de sub teroarea sexualității, dar paternitatea și maternitatea, care conformează intim masculinul și femininul, rămân în vigoare, ca realități complementare, definite însă spiritual, iar nu biologic. Ba mai mult, maternitatea vinovată a vechii Eve este înlocuită de maternitatea nevinovată a Mariei, care consimte primatului paternal al dumnezeirii (Iată roaba Domnului! Fie mie după cuvântul tău! – Luca 1, 38) și se face vrednică să nască pe Fiul lui Dumnezeu, dar consimte feciorelnic și paternității secundare a omenității (Dreptul Iosif), ajutorul cel după fire pe potriva ei, cu care în chip neprihănit lucrează și păzește noul Eden al răscumpărării comuniuni conjugale (ecclesia domestica). Exegeții tainelor existenței acestei femei – mame spun că ea se află, ca entitate, în cerul 10, în imediata apropiere a Sfintei Treimi, pe un palier vibrațional superior Sfântului Ioan Botezătorul (cel mai presus decât toți născuții din femeie) și lui Moise.

Rolul ei este de intermediar între Fiul Său și oameni. Sunt cazuri în care sentința Dreptului Judecător a fost îndulcită prin intervenția Ei. Aparițiile și predicțiile, la Vlaherne, Fatima, Medjugorje, au avut loc în momente cruciale pentru omenire. Dumnezeu ca tată este Înțelepciune, Dumnezeu ca mamă este Iubire, a spus Hermes Trismegistul din sălașul său ocult din nisipurile deșertului ce recita neostenit numele. A fost chiar Hermes cel care a spus de asemenea: Îți dau Iubire, în care se

Cuib Literar

află cuprins Summum-ul Înțelepciunii. Și nu există religie mai elevată decât iubirea, extinzând termenul dincolo de sentimentalisme și pasiuni omenești, și înrădăcinându-l cu exigențele drumului secret ce face din iubire a morții soră.

Iubire este lege, dar iubire conștientă, ne subliniază Hierofantul Misterelor Egiptene, Samuel Aun Weor, cel care cu această avertizare își începe idilica evanghelie subliniind în acest tratat una dintre cele mai elevate culmi. Nimeni vreodată nu a dezvăluit atât de clar și în același timp încântător, enigmaticele arcanse ale Cărții lui Thot, din vremurile în care îngerul Metraton, reîncarnat în profetul Enoh, și-a scris grandioasa Geneză care, asemenea unei hărți de o incalculabilă valoare, marchează ruta oamenilor solari care doresc să se piardă în profunzimile spațiului abstract, absolut. După Enoh, spune tradiția, Drumul Secret ce-i conducea pe oameni la sălașul lor celest s-a pierdut și niciodată nu s-a reușit să se mai găsească în această vârstă neagră sau Kali-Yuga în care trăim.

Când vom percepe cu simțul răspunderii existența acestei entități extrem de active, răspunzătoare pentru marea majoritate a miracolelor petrecute în zilele noastre? Cazurile icoanelor care plâng mir, vindecările și exorcizările făcute de Ea, rezolvarea unor stări potențial conflictuale etc.? Din acest motiv, în unele țări, Sfânta Fecioară este extrem de iubită. Cine a putut stăvili violentul incendiu de pădure, din vestul Turciei, după cum informează Agenția Rompres, crușând de flăcările mistuitoare casa divină a Sfintei Fecioare Maria, care ajunsese la aproape cinci metri de acest important altar creștin. Sanctuarul a scăpat în ultimul moment de flăcările care au mistuit peste 350 ha. de pădure de pini, la Selcuk și Kusadasi, două stațiuni turistice de pe țărmul Mării Egee. Maica Antonia Velasco, de la sanctuarul menționat, avea să spună: am constatat un miracol divin la reînțoarcerea noastră la Casa Sfintei Fecioare, flăcările care au ars totul de jur împrejur nu au cauzat nici cea mai mică stricăciune casei. Tradiția creștină situează în acest loc momentul Adormirii Maicii Domnului. Vechimea și continuitatea neîntreruptă a preacinstitei Maicii a Domnului este mărturisită sau atestată de cultul Bisericii Ortodoxe. Față de atacurile neoprotestante, se pot aduce, însă, și mărturii din tradiția cultică a Bisericilor ne-calcedoniene, ca de exemplu Biserica Coptă din Egipt. În opinia cercetătorilor, încă din secolul al II-lea, în cuprinsul Patriarhiei Alexandriei se confirmă existența unui cult închinat Maicii Domnului, din aceasta Biserica locală provenind, după unele indicii, cântarea Sub milostivirea ta, cădem, Născătoare de Dumnezeu-Fecioară.

S-ar putea face o analogie, din punct de vedere istoric: așa cum în Biserica Ierusalimului a apărut și s-a dezvoltat mai întâi cultul sau cinstirea Maicii Domnului, pentru că acolo a

viețuit ea și în sufletele acelor credincioși a rămas icoana neștearsă a sfințeniei sale, tot astfel și în Egipt, acolo unde a mers Maica Domnului cu Pruncul Iisus și cu dreptul Iosif și unde până astăzi se păstrează nenumărate mărturii istorice, s-a născut de timpuriu un astfel de cult, de a cărui forță și vechime s-a folosit, în același spațiu, Sfântul Chiril al Alexandriei, spre a respinge erezia teotokologică a lui Nestorie.

În România, Grădina Maicii Domnului, se bucură de o protecție specială a acestei entități atât de grațioase și plină de iubire supremă, fapt ce s-ar dori simțit și din partea noastră, mai multă atenție și cercetare științifică asupra unor energii benefice cu care acel loc este acoperit. Nu întâmplător pe teritoriul patriei noastre au avut, au și vor avea loc apariții și miracole legate de Sfânta Fecioară. Suntem singurii în lume care avem denumit vârful semeț al unui munte cu omonimul Om. S-ar putea ca aceasta să aibă o semnificație în controversata istorie a tracilor.

Unii istorici subliniază faptul că strămoșii noștri, dacii, îi acordau o înaltă prețuire și o invocau pe pietrele lor funerare: Strălucitoare / curată măreață doamnă / sunt credincioasă / sunt cu trei de șase / dar atât te rog / cândva să mă ajuți / să renasc. Alături de Ioan Botezătorul și de Moise, Fecioara Maria este dovada vie a faptului că omul poate eleva mai presus de regnul angelic. Ea este mai presus decât heruvimii și mai curată, fără de asemănare, decât serafimii. Se spune că serafimii și heruvimii sunt cei mai elevați în ierarhiile angelice. Prin mutarea în nemurire, sfinții nu se desolidarizează de lume, ci prin puterea Duhului Sfânt rămân într-o relație duhovnicească și harică cu ea, care este actualizată atât în cultul public al Bisericii, prin laudele aduse lor, prin pomenirea la Sfânta Liturghie, cât și în cultul particular, prin rugăciunile făcute de credincioși lângă sfințele lor moaște sau în casele lor.

Fecioara Maria, Theotokos – Născătoare de Dumnezeu, prin viața ei este exemplul deplin al creștinului, ea și-a urmat fiul în toate suferințele lui, mama plină de iubire și de speranță, care nu a avut păcat din moment ce însuși trimisul Forței Supreme a existenței Universului îi dă de veste faptele care aveau să se întâmple..

Datinile și obiceiurile, conservate de lumea imaculată a satului au mai păstrat încă izul de legendă a acestei fecioare a Pământului. Respectul față de urcarea trupului visând, odată cu sufletul ei neprihănit, la ceruri, despre care multe documente scrise vorbesc, cea care a dat naștere Fiului omului este lăudată și onorată. Se spune că dacă vrei să sameni trebuie să începi după Adormirea Maicii Domnului. De altfel, cele două date în care sunt prăznuite adormirea și nașterea Sfintei Fecioare Maria, sunt socotite ca sfârșitul verii și

Cuib Literar

începutul toamnei, timpul când oile încep să coboare de la munte, începe sezonul nunților și lucrările agricole de toamnă. Tot acum ia sfârșit postul, cu regulile fixe de ce anume trebuie să se mănânce în fiecare zi a săptămânii, oamenii căutându-și iertarea unii-altora pentru a-și purifica și sufletele, nu numai trupul. Credința în Sfânta Fecioară Maria este puternică iar praznicele sale sunt ținute cu sfințenie; cu atât mai mult postul, iertarea și datinile. De Sfânta Marie mare, în minunata lună a sfârșitului de vară, la țară, în vii se angajează pândarii și se spune că se leagă ciocul păsărilor pentru a nu mai putea strica boabele de struguri, de asemenea, se culeg plante de leac, care, după cum spun bătrânii noștri, puse sub icoana Maicii Domnului se spune ca dobândesc puteri tămăduitoare. Ziua Adormirii Maicii Domnului este prin părțile Moldovei, zi de pomenire a morților, iar nu de sărbătoare onomastică, cu toate că ar trebui să fie una din marile bucurii ale oamenilor pentru urcarea, în viață, la ceruri. Maria nu murise când bunu-i fiu și tatăl celest au înălțat-o spre tărâmul fericirii luând-o pentru totdeauna din lumea chinuitoare a grijilor. Ziua de 8 septembrie putându-se considera o sărbătoare a nașterii Fecioarei Maria și a celor ce poartă numele acesta. Adormirea Maicii Domnului este o importantă sărbătoare ortodoxă, precedată de un post de două săptămâni. După ce și-a împlinit misiunea ei de a-l naște pe Fiul lui Dumnezeu și a fi Mamă a Bisericii, Maica Domnului a dorit să se mute în Împărăția Fiului Său iubit. Această cerere i-a fost îndeplinită, fiind astfel săvârșită și dorința creștinilor ca trupul Maicii Domnului să nu fie supus putreziciunii și să fie luat la cer, ca și Iisus Hristos. În tradiția bisericii, adică în scrierile a patru părinți orientali, Patriarhul Modest al Ierusalimului, Andrei Criteanul, Gherman al Constantinopolului și Sfântul Ioan Damaschin, preluate din sfânta tradiție, se spune că Maica Domnului a fost înștiințată printr-un înger de mutarea ei din această viață. Deși Apostolii erau răspândiți în lume pentru a propovădui Evanghelia la toate neamurile, au fost prezenți la eveniment, Sfânta Fecioară înștiințându-i asupra ceea ce avea să se petreacă. După ce și-a pregătit toate cele spre înmormântare, Maica Domnului s-a rugat, spunând: Facă-se cu mine voia Fiului meu și Dumnezeului meu. După ce și-a luat rămas bun de la toți cei de față, a urmat momentul în care Domnul Însuși S-a coborât spre a primi în mâinile Sale sufletul ei cel sfânt, un moment ce cunoaște o bogată reprezentare iconografică în Biserica Ortodoxă. Atunci, ea a rostit: Fiule, în mâinile Tale îmi dau duhul meu. Acestea zicând, își dădu duhul, ca și când ar fi căzut în somn. Era o adormire, nu o moarte, de unde și denumirea sărbătorii. Apostolii au luat apoi patul mortuar cu trupul Fecioarei, purtându-l spre mormânt. Tradiția mai notează că mulțime mare de oameni se adunase acolo, uimită de chipul adormirii ei și de venirea Apostolilor. Cortegiul s-a

îndreptat spre Ghetsimani unde, conform poruncii divine, i se pregătise locul de veci. Aici, tradiția cunoaște două versiuni: după una, trupul a stat trei zile în mormânt, după care a fost ridicat în chip tainic spre lăcașurile cerești, iar după cealaltă, trupul Maicii Domnului a fost răpit la cer chiar din mâinile Apostolilor Petru și Pavel în momentul în care se pregăteau să-l pună în mormânt, în mâinile lor rămânând doar pânza în care era înfășurat. Sfânta Maria a dispărut din mormânt înainte ca acesta să fi fost pecetluit, ca să nu dea necredincioșilor prilejul de a spune, ca în cazul lui Hristos, că trupul i-ar fi fost furat. Aceasta este, de fapt, rațiunea diferenței dintre cele două versiuni: a înălțării Maicii Domnului chiar din mâinile Apostolilor și a înălțării ei după trei zile de ședere în mormânt. Credința în înălțarea Fecioarei la cer trebuia apărută prin dispariția ei chiar din mâinile acelor care o înmormântaseră, în prezența martorilor la eveniment. În acest mod trupul Maicii Domnului a fost ridicat la cer, nu prin puterea ei proprie, ci prin puterea lui Hristos Dumnezeu. Adormirea ei și ridicarea cu trupul la cer reprezintă ultima taină din lucrarea mântuirii oamenilor. După Învierea lui Hristos, Înălțarea Sa la ceruri și Pogorârea Duhului Sfânt, Adormirea Maicii Domnului încheie lucrarea mântuirii săvârșită de Mântuitorul Iisus Hristos. Ridicarea trupului Sfintei Fecioare în slava cerească adeverește faptul că omul, suflet și trup, poate fi transfigurat și mântuit, că se poate împărtăși de slava cerească. În cinstea acestei femei care nu a încetat un moment a iubi creația Marelui Stăpân Universal, în multe dintre satele românești nu se aprinde focul cu două zile înainte de ziua de 15 august; nerespectarea acestei superstiții, se spune, aduce pericol de boală, incendiu și maladii care pocesc pe cei ce mănâncă gătit la foc în acele zile. Dacă gospodarii satelor lucrează în acea zi, recoltele lor vor fi blestemate și fără roade, vitele se vor îmbolnăvi și gospodăria se va destrăma. În aceste zile mamele nu găsesc pentru a-și feri copiii de boli; de asemenea, se spune că dacă aprinzi focul, de foc vei pieri. Tot în ziua aceasta oamenii merg la biserică unde înalță rugăciuni Fecioarei, iar fetele de măritat se roagă pentru un ursit bun, femeile pentru temeul gospodăriei, bărbații pentru recolte bogate. În sfârșit, mai spune o legendă, plină de gingășie că Ana, mama Mariei, a rămas grea mirosind o floare. De atunci ar fi rămas vorba: copil din flori. Oamenii satelor au fost și sunt, atâția câți au mai rămas, mari păstrători de datini, obiceiuri, superstiții. De multe ori, hotarele dintre sate erau atât de întrepătrunse, încât ele se confundau. Satul ! Acesta a fost vatra nației; bogăția folclorului acum pierdută, sau, în orice caz, sărăcită, acolo era conservată cu grijă. Respectul pentru tradiție era de necontestat, iar superstiția era urmată cu sfințenie, căci bunul-simț recunoscut al țaranului român urma neclintit dictonul crede și nu cerceta. Ei credeau în superstiție

Cuib Literar

având zestrea milenară de exemple care demonstau că este bine să ții cont de ea! Marile sărbători închinare Maicii Domnului sunt în număr de patru și ele actualizează momentele principale ale vieții și lucrării sale, ce aparțin planului providențial al economiei mântuirii: Nașterea sa, Intrarea în biserică, Buna-Vestire și Adormirea sa. În conținutul lor imnografic aflăm toate cele patru dimensiuni ale învățaturii teotokologice: atributul maternității divine (teotokia), pururea fecioriei (aiparthenia), cel al supracinstirii (hyperdulia) și cel al mijlocirii, pe care l-am putea numi cel proniator. În toată dezvoltarea sa progresivă, de-a lungul secolelor, cultul ortodox a rămas în mod integral fidel

doctrinei revelate a teotokologiei, orice nouă creație înscriindu-se în dimensiunea tradiției statornice a Bisericii. O dovadă certă în acest sens o constituie seria apelativelor cultice profetico-simbolice, care împodobesc chipul cultic al Maicii Domnului și prin care s-a fixat pentru totdeauna atitudinea dogmatică, pe cale de cult, a Ortodoxiei față de Maica Domnului, în cele două mari ipostaze ale ei: cea de Dumnezeu Născătoare și cea de Pururea Fecioară. Dimensiunea teotokologică a spiritualității ortodoxe conferă acestora mai multă caldura sufletească, delicatețe, gingășie, taină și frumusețe dar și fermitate, statornicie și devotament jertfitor.

Liceul Teoretic “Grigore Tocilescu” organizează a-VI-a ediție a Festivalului Internațional de Poezie și Epigramă intitulat “Romeo și Julieta la Mizil”

Concursul se adresează tinerilor români de orice vârstă, peste 14 ani, de pretutindeni și are câteva reguli simple: Trebuie să trimiteți cel mult 4 poezii sau epigrame, creație proprie, până la data de 30.12.2012.

Una dintre epigrame trebuie să aiba ca temă “Mizilul”.

Toți participanții primesc diplome de participare. Jurizarea se va desfășura în ianuarie 2013 iar premiarea va avea loc pe 30.01.2013, în Sala de Festivități a Liceului „Grigore Tocilescu”, la Mizil. Juriul este format din somități ce fac parte din domeniului epigramelor, scriitori și critici literari, dintre care îi menționez pe Daniel Cristea Enache, scriitorul Corneliu Berbente, scriitorul Corneliu Leu, poetul și jurnalistul George Stanca, George Corbu - scriitor, președintele Uniunii Epigramistilor din România.

Partener mass media al festivalului este Radio Romania Actualitati.

Premiile acordate sunt în valoare de 4000 RON, marele premiu constând în 2000 RON, cel de-al doilea -1200 RON iar cel de-al treilea- 800 RON.

Pe www.romeojulietalamizil.ro sunt detaliile despre festival.

Dacă ești interesat, înscrie-te pe www.romeojulietalamizil.ro sau prin poștă, pe adresa liceului (prof. Badicioiu Laurentiu, str. N.Bălcescu, nr.131, Mizil, Prahova, cod 105800, cu mențiunea: pentru „Romeo și Julieta la Mizil”, ed. A- V-a.).

Cuib Literar

Poezie

Liliana Negoii

oare...

pași mărunți
împlețiți cu susurul apei –
ascuns
în zâmbetul salciei
copilul privea cu ochi mari
vârtejurile clipind în soare,
întrebându-se dacă pe acolo
râul respiră...

recunoaștere

mâna mi-adulmecă
noaptea proaspătă prelinsă
pe zidurile îmbrățișate de mușchi

în altă viață le-am fost Ană,
și mușchiul mi-era vorbă domoală
menită să îmblânzească
trecerea timpului...

acum
mușchiul tânăr abia îmi recunoaște
vocea,
dar piatra încă îmi ghicește
sufletul de nisip...

nedormiți

cuvinte căptușite cu
miez de noapte și stropi de vară
picotesc ca pe pajiște

pe buzele noastre
obosite de rădăcinile secundelor.
,să curgă soarele!'
se aude o voce
și brusc din palma mea
răsăritul țâșnește roșu
precum cireșele ucise -
sacrificii pe altarul limbii
ca să ținem visele la distanță.
zâmbim tăcuți
contemplând în liniște
îbricul gol de cafea -
eterna tragedie a șezătorilor noastre.
,e ziuă' îmi șoptești blând,
vrând parcă să îmi amintești
că nu mai suntem în liceu.
dar știi deja...
știi că în curând fiecare din noi
se va îndrepta spre altcineva...

racle

cireșe moarte
surâd pietrelor care,
odată împărtășite cu sângele lor,
le scormonesc măruntaiele
după scheletul de sâmbure
pe care să îl ascundă
sub ele.

oare,
privindu-i osul zăcând
în cuibul de piatră,
vei vedea vreodată
năluca florii cândva îmbobocind?

civilizație

și-a crescut lutul rădăcini
în inima ascunsă a junglei,
năuc și insipid,
strecurat nătâng
printre straturi grațioase de umbră,
văduvind de măduvă orhideele
și nepăsător la sâsăitul vreunui șarpe
senil.

și-ar dori, galbenul,
să spoiască cerul cu petice moi,
dar aripile fluturilor nu îl așteaptă
să le strivească pulberea de mătase
sub apasarea-i jilavă.
și crește lutul,
precum drojdia pământului,
crește ca o spumă de dantelă păcătoasă,
educând jungla să moară
și secând aerul
de parfumul bățăilor de inimă,
tot sperând ca într-o bună zi
să se poată legăna pe liane
până la stele...

umbre

pe poarta scârțâind neunsă
pătrund cu pași smeriți
umbra zilei de ieri
și umbra zilei de mâine,
legate la un loc cu un crâmpei de „azi”

le bate soarele-n creștet
și vrăbiile le ciugulesc răcoarea,
și le e sete de cuvinte,
de vorbă molcomă și de glas de om,
și le e foame de nisip cu gust de
„împreuna”

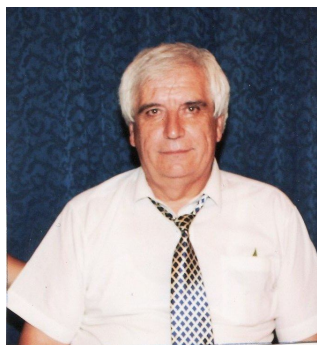
dar locu-i pustiu

și stau o vreme pe prispă,
tăcându-și una alteia griul
și numărând fulgi de lumină

și ies apoi cu pași smeriți
pe poarta scârțâind neunsă
umbra zilei de ieri
și umbra zilei de mâine,
legate la un loc cu un crâmpei de „azi” –
și bătrânul le privește cum se duc

Cuib Literar

Llelu Nicolae Vălăreanu(Sârbu)

Tu, ca o pisică, noaptea...

Rup din moarte și-i ascult plânsul,
fluieră prin oase
păsări negre,
mă agăț de buza vieții
cu unghiile,

o revoluție se aprinde
prin reființarea în carne.

Tu,
cu ochii ațintiți în vid
ca o pisică, noaptea,
vrei să-l pândești
pe cel ce-mi ronțăie flămând
timpul.

Curbura umbrei

Înconjurat de temeri
ca o cetate în dărâmare,
sunetele se sparg sfâșietor.
Ecoul bate câmpii
cum, între noapte și zi,
lupii bătrâni
își ascund singurătatea.

În clipele deznădejdi
ei urlă prin mine
înstrăinându-mă până la moarte,
așa cum pulsul
se răcește-n stele
pe acoperișuri.

Lupii tineri fac jocul

în haita de-acum supusă,
simt cum trec tăișuri iuți
cosesc ierburi coapte
și altele crude le iau locul.

În minte îmi cresc tulpini
cu cercuri de lună,
noaptele calde ori reci
sunt ca o apă
în care pietrele nedumerite
de curbura umbrei
privesc speriate surâsul
și tac.

Pe la colțuri nimicnicia

Ești mai mirositoare decât mărgăritarul,
dincolo de albul drum al pietrelor
ești o formă de adiere
peste o silabă, peste un cuvânt,
pe ambele fețe ale ispitei.

Din piramide înflorește timpul

ce înalță ramuri printre nori,
mai zâmbitoare ca roua vinului
pe buzele cupelor de cleștar.

Pe la colțuri
zilele judecă întâmplările trecute,
clipele se spală de rușine
cu apa morții.

Nimic nu-i mai încăpător
decât oglinda în care ne vedem
nimicnicia.

Prins în cleștele întâmplării

Noaptea din spatele zidului
este o fantomă descompusă;
din ochii ei se ridică țepi.
Cred că asta mă face să mă tem
de timpul care delirează pe străzi
și uită
cum fiecare putem muri
într-o clipă de neatenție.

M-am învățat să rup oasele vântului

cu mâinile încheștate pe aripi,
să văd aerul sufletului cum trece
printre degete,
ca niște ispite cu două fețe,
din vremurile când nu eram atât de
singur.

O haită de temeri îmi urlă în trup
cu dăre reci prin nervi.
Ploaia mărunță se așază sub piele
și podurile se surpă
de vechi.

Tristetea unor vremi

Până pe buza nopții e doar o răsuflare;
tu nu o cunoști,
eu am nevoie de zile.

Pe sufletul meu a rămas o piatră,
printre alte lucruri frumoase
recidivez,
altceva nu se întâmplă.

Tai cu degetele prin simpla atingere,
acum port inima în partea dreaptă,
fără alte intervenții
te pot iubi,
nu trebuie să știi -
doar să simți.

Sunt trist,
noaptele se urcă despletite în patul meu
în care numai tu aveai voie,
îți voi pune la loc stelele în ochi
să mă privești fix
și lung.

Cuib Literar

Petru Solonaru

Oul

Prin el însuși poartă oul germen, plod,
ca ascuns al morții într-al vieții nod,
pe când, chiar spre miezu-i, înversată' în
timp,
vie plasmă' în moarte-și freamătă izvod.

Ca făgăduință nunților ce-l pier
fundu-i este țarna, vârful, sfântul cer;
cu găina' într'însul, el în cloșcă dar,
trece al genezei purure mister.

Arhetip, veghează calm din început
tot ce după haos spre plutiri s-a vrut:
univers de soare, ape în nimic,
encephala piatră Unului tribut...

Centru-ocultității, 'în trinitate drum,
sub pascala ziuă roșului costum
duce mai departe repetatul gol:
e ceva când nu e, dar fiind, e-altcum...

Fibonacci

Când complică simplitatea, simplizând
cea complicare,
prin spirală zeul doarme a visa că totul
pare
a nimicului măsură ce' în cochilii vagi
așterne
timpul pe secunda vastă, vremea după căi
eterne.

Matematici, frunzei crude, galaxii cad
să desfire
întru șirul - Fibonacci curba, sfânta
unduire,

dreaptă-unghi, scăldată' în număr, ce,
pornind din Unul, scrie
tot misterul stării ample mângâiat cu-a sa
pustie.

Dacă poarta auree dă-într-un colb fără
de seamă,
iar mirarea labirintă chiar sub Zero se
destramă,
împărțirea nefinită n-au cei clari s-o
înțeleagă:

Domnul stăruie lăuntru... când afară-i
lumea 'ntreagă
spre-a întemeia iluzii pe un **sine** ce -
absentează,
**hipostaziind tăcerea care tace - a
hipostază...**
Taci!...

Nașterile' în hume a deșert apar.
Și' înțeleptul moare ca cel tâmp, zadar...
Cu durere-i plină cana vieții... Smalț
de iluzii poartă întrupatu-i var...

Bocetul își are' în veselii izvor...
Toate-s vremii strămte, deși mari se vor,
necăzând adaos și nimic scăzut.
Ce-a fost, este, fi-va... prag fără zăvor.

Funia speranței sub nevoi s-a frânt
plină de obidă, goană după vânt...
N-o îndreaptă nime când aproape, sus
umblă pe sub soare ignic legământ.

De folos cuvântul sta-va să-l desfaci,
însă doar misteru-i cel mai bun tălmaci.
Nu deschide gura, stăruie' în adânc...
Temerii de Unul dă urmare: - Taci!...

Egipt

- Iată că din Sais, țara arsă Kem,
gnostica mireasă, mie-mi tâmplă,-o
chem!...
Între lut și spirit Psiche, zâmbet pur,
nu mai mult o pradă glodului -golem,

drum alchimizează cu de stele praf

și-mi așează' în minte-absurdul epitaf:
„Totu-i gol în cercul unde golu-i tot
dus spre nimicie de un alb seraf.”

Cride-s rânduite cu măsură' în har
celui număr parte chiar dacă nu par,
când, peste sahară cicerone,-un vânt,
trece ca uitare-al soarelui arcar...

- Ce mai am a face?... Nilul curge-a
gând
spre edenizarea omului tăcând...
Egipteana carte cere vieții preț.
Se ascunde clipa-mi... -Unde, cui și
când?...

Stil elegiac

Justa dovedire sub proporții reci
poartă armonia scării intrinseci,
cât întreg dreptunghiul' în celălalt pătrar
dă egal chiar gândul preundind poteci.

Coborând suire ce-ar sui-în cobor,
spre a-mi ști măsura știituri măsur...
Munte cosmic, templul de simbol și vis
m-a trecut fântâniei ochi adâncitor,

om al meditării chipuit ca stuh...
Sub de aur număr, ceta din văzduh,
prin cuvânt rămas-am să citesc stihii
scrise mântuirii-mi a renaște' în duh.

Postulant la cheia' în ritul isiac
mie-mi plâng triada: văd, aud și tac...
Muzică de sfere, tronul cel divin
mă presară lumii' în stil elegiac...

Cuib Literar

Petru Jipa

Din volumul “Cenușe și stele”
ce apare în această saptamână
la: Editura Sfântul Ierarh Nicolae

Cenușa

Cenușa care arde,
Copac abandonat.
Pe trupul meu sunt demoni
De tine, și-au turbat.

O altă prelungire
Alunecă spre soare,
O dreaptă mărginită
Un clipocit de mare.

Și cercul se scufundă
În raza de poem,
Iar desfătarea nudă
Adoarme în Eden.

Se schimbă magnetismul
Și polii se desfac,
În ambele iluzii
Ce într-o mine tac.

Și crește-nsingurarea
Au plâns chiar ochii mei,
Peste destin tot caut I
ertare de la Zei.

Stele

Se cern ca mângâiere

În ambele ninsori,
Se cern venind din stele
Tăcerile din nori.

Săgețile de raze
Beteală și iluzie,
Se scurg cu-adoratie
În frumuseți ivite.

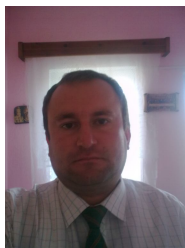
Un răsărit adulmec
Și clopotul tresare,
Peste închipuire
Cu liniștea din zare.

O mare peste cer.
Jos cerul peste clipă,
În jocul de idei
Destinul chiar abdică.

Și umbletul, un zbor,
Îl regăsesc albastru,
Iar zâmbetul etern
Se mută pe alt astru.

Un aprig început
O margine de lună,
Între eter și dor
Apare vreme bună.

Claudiu Șimonați

***
sculptez
în stâncă
semnul iubirii

poate așa
vei observa
că nu pot trăi

fără tine
femeie
***

din văzduh
ți-am cules
zâmbetul de copilă
din apa limpede
ți-am cules
puritatea sufletului
din stelele cerului
ți-am cules
focul iubirii
fără de care
nu mai pot trăi

***
petală
a trandafirului roșu
purtată de vânt
peste pletele aurii
ale iubitei mele
mă făceai
să revin
cu picioarele pe pământ
trăind alături
de lumea aceasta

***
pădure de cristal
era chipul tău
de tânără fecioară
înmiresmată
cu iz de cetină

retrăia
cea mai frumoasă
poveste de iubire

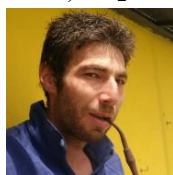
***
ca o spirală
dragostea creștea
te modelam în cuvinte
lut proaspăt
râu nesecat

Cuib Literar

Proză

Umbre

Ionuț Copil

În zona unde locuiesc autoritățile au avut nobila intenție să construiască un drum... dar a ieșit plajă. De fapt povestea a început „cu puțin timp înainte alegerilor” ...priveam și mă simțeam mândru de Aleșii noștri. Au defilat buldozere, au fost aduse multe rabe cu nisip, apoi a venit... vara, apoi toamna. E drept au venit și mulți tineri călare pe ATVuri căutând liniștea și discreția nucilor bătrâni ce fac concurență neloaială produsului MagneB6. Au venit pe drumul romanilor care acum e acoperit aproape în întregime cu un strat de piatră și nisip pentru a facilita accesul la cariera de travertin, sau poate sunt eu ignorant și acest strat de nisip are rol de conservare. Când se face ceva cu fonduri europene, sau de alt fel, noi românii avem tendința să facem mai mult decât e în proiect; știm valoarea banului, suntem perfecționiști, explicații e multe. Așa îmi vine în cap un caz undeva prin Banat: o localitate retrasă, peisaj superb. Cu sprijinul frăților UE își s-au asfaltat cca 5km, dar cum au mai „rămas” bani, cineva a construit câteva căsuțe, ignoranții i-au înjurat pe cei implicați; n-aveau cultura să înțeleagă că respectivele accesorii aveau un rol estetic: altfel arată dom-le, altfel arată. Noi suntem modești, nu vrem nici plajă, nici drum cu accesorii, vrem doar un simplu drum, dar nu o fâșie acoperită cu nisip prin care a început deja să răsară noroiul. E drept că înțelepciunea amăruie a neamului meu mă determină să spun: „sfintele noastre noroaie și nu sfintele noastre șosele” dar știu sigur că după ce o să-mi iau mașină o să gândesc altfel.

...mai (pe) trecem o toamnă, o toamnă cu miros de murături ce încă disprețuiesc porcul neintegrat în UE, în șoaptele ademenitoare ale mustului HPD, adică tot neintegrat în UE. O toamnă cu promoție la lame pentru generația Emu, cu multe (și ineficiente) înjurături la adresa celor care (se fac) ne conduc. Adică nimic nou.

...o toamnă cu diverse vaccinuri antigripale la fel de eficace pentru noua tulpină virală ca Viagra pentru un moș de 90 de ani, cu antibiotice care îți fac praf flora intestinală și ficatul mai ceva ca o Săniuța contrafăcută și sorbită pe stomacul gol. Nimic nou.

Bătrânii știu, rectific bătrânii înțelepți știu că salcia pletoasă este foarte eficace pentru gripă, răceli și diverse dureri reumatismale; e și normal din coaja de salcie se extrage aspirina. Un lăstar de 30-40cm, de salcie, mărunțit și fiert aprox 5minute în aproape 100ml apă face minuni. E adevărat,

este ceva mai amar decât nesusul fără zahăr, dar nici pe departe la fel de amar ca păpădia care este foarte eficace în obezitatea cu origine endocrină, sau țintaura, o bună prietenă a ficatului. În lumea în care trăim uneori e cam greu să ne menținem calmul, și asta duce la o stare de tensiune inutilă pe care ne place să o numim stres; și de aici cam toată gama de boli cardiace, metabolice, scade capacitatea de apărare a organismului..., devenim sensibili la diverși agenți patogeni din mediu. E adevărat bolile venerice nu intră în această categorie, dar pe de altă parte omul stresat nu se știe pe unde ajunge. În lumea medicinei naturiste există o plantă numită: „planta antistres” este vorba despre *Crataegus monogyna* zis și păducel sau mălaiul cucului. Efect benefic îl au fructele, florile și într-o oarecare măsură și frunzele.

Deci nu uitați de salcie și de păducel, deși, probabil guvernării o să vă amintească fie prin ridicarea prețurilor, fie printr-un program de educație sănătoasă. De-altfel nimic nou.

Oșho scrie povești frumoase; pentru a ne convinge de inutilitatea luptei cotidiene, ne dă ex a două paie care plutesc pe Nil; și cel pasiv și cel care se agită ajung într-un final în același loc: mare. Dar în această viață mai apare ceva: concurența. Când câteva zeci de tone de paie plutesc pe ... Nil, inevitabil câteva se vor înneca, alte câteva se vor rupe, multe se vor împotmolii pe maluri. E adevărat sunt și acele firi norocoase care vor călătorii pe spinarea altora..., până la punctul terminus: mare sau moarte, nu prea are importanță.

Mergi prin frig pe o stradă murdară. O femeie frumoasă (din spate) și nu prea îmbrăcată, pășește provocator. Dacă o vei ierta, nu te va ierta ea. Soțul ei e profesor de matematică, dar nu face parte din această ecuație.

Dacă urmărești cu atenție copiii mici, de 2-3 ani, vei observa că au două caracteristici pregnante: sunt foarte sociabili și foarte posesivi. Trăsăturile de bază ale societății actuale li s-au transmis cumva, într-un mod pe care încă nu-l înțeleg.

Pe vremuri beai cafea și ascultai Compact. Acum ascuți Iris și mănânci sănătos: pită prăjită cu usturoi și roșii din grădina ta. ...și peste vreo sută și ceva de ani atunci când drumul tău o va coti brusc, trupul tău se va transforma în scrum și sufletul va dansa eliberat de lanțurile hidrocarburilor, pe ritmurile celor de la Cargo.

...ai prefera ca preoții să intoneze acea sacră piesă „nu mai am țigări” dar nu toate pot fi perfecte în lumea asta.

Cuib Literar

Meridiane

Samantak Bhadra

The Transitional Plunge

The house does not hide
Crying out in different ways
Shards fly with wings of their own
I see the world outside
At the end of the dimly lit corridor
There are 10 doors to my left
10 doors to my right
They command me to enter
Lights flicker animatedly
My eyes move furtively
The soles grow watery
Mad wind in my hair
Nerves in the opaque mind
The distance is far and narrow
Banshees in the cobwebs scream
The feet move... gathering pace
The doors become giants
Strangling the body slowly
The mind is with the soul
Freedom grows bigger
The distance has narrowed
Transforming into ether

Escaping through the corners
Then the plunge into the wave
Dissolving of extremities
The loss ... therefore, the peace
No reason to think anymore
The lifting up of arms
And the soaring of spirit
Till the end of freedom
The end... It never shall come...

The Child In The Painting

The canvas on the wall.. Careless
strokes wake you up
Hues of a chaotic slumber.. Autumn has
slipped by
Are you drenched in red? Or do you see
the horizon?
The balloon rises... Out of vision... It
soars slowly...

Maybe it is the dark veil.. You see
nothing therefore
Or do you not feel amazed? Where is
your father, little one?
There you see the dim glow.. Heralding
a red world
Patience in your eyes.. Or maybe you
have grown old
Are you waiting for him? Or do you not
hope anymore?
Surreal darkness is bound.. Kept captive
by the canvas
The branches tower over you.. Look at
the rainbow
Is it not waiting for you? Do you not see
the sky?
There is a crack in the wood.. There is
still hope... Maybe...
Soar across the sunset.. Into the islands
of freedom
Do you know the path? Or would you
rest for a while?
There is music in noise.. Looking in the
right direction
Light is eternal... As you are... It is
only lingering somewhere
Do you see her eyes? You hear the
laughter?
Wash off the pain.. Feel the grass under
your feet
Soak in the myriad flowers..
Somewhere.. Where the colour ends...
Do you see yourself now? Do you see
your father, little one?

Cosmeticity

I stand in the middle of a playground
And the players move around me
I look at them and sigh
Do they even realize that they're aging?
They are busy trying
A futile attempt to win
They have rules made by them
They have defined happiness too
They want to master the unconquerable
All the while being slaves themselves
They run in a circle

Believing that there is an end
I cannot stop my laughter
Neither can the birds in the sky
They are the dominoes
Who are controlled not by themselves
They live in a cosmetic city
A city in their minds
My feverish hands call out
But they pay me no heed
I am, after all, one of them

The Dusty Sea

Silent stars crawl up the night sky
Crying out loud in the lost space
Shedding the last few shards of light
Heartless telescopic eyes.. blind as can
be
Figure out the signs for your own sake
You only have one toy to play with
Realization is the precious Kohinoor
Life is not larger than the sea
The horizon is to be measured
Clean your eyes for your own sake
Or would you rather stay blind
And laugh at decadence
Your feet are dusty
You have made them so
They testify against you
O heartless creatures..
Creatures of the nether world
Do not soil the sea further
The feverish fervour is frightening
May your souls rest in peace
O noble devils of the flesh

Ah! Margarita!

Dark waterfall of soft strands
Playing in the air, loftily....
Dark hollows piercing my heart
White shine-brighter than the sun...
Caricature of the milkiest dye
Rosiest ambrosias, sweet nor'westers....
Angelic face, love supreme
Eve's grace and a hue in cream...
Floating enigma of delight

Cuib Literar

Captivating perfume of silky nethers....
Encumbering all other damsels
Fairest pearl of the night sky
Outshining the heavens who sculpted
her
That is Margarita.....
A soul without words
A despair without losses
A bride without the pain
A momentary ray of hope
The sunshine of the day
A melody of mystical times
Margarita is that.....
Masterpiece of my brush
Reflection of my demeanour
Melody of my seasons
That is Margarita.....

What Unemployment Said

Menacing necessity am I
Lurking in the shadows
Unwanted urban offshoot
Empty cubicle
Is my child
I cause disharmony
Fear in the office air
You dare
To look into my eyes
Slithering snake
Unsuspecting enemy
Lost in its hold
I pull the trigger
And help tighten the noose
Suicide
We are acquainted... I help him out
Unemployment is me
Cause of red eyes
And the occasional divorce
Hated I am
For my ruthless campaigns
Hated I shall always be
I kill souls
For money

The Innocent Criminal
Infinite fields of the mind
Mowed down
For what is natural
Is now a fictional story
That free thought?
Probably
Behind those bars
Or under house arrest
The free mind
Coerced into submission
External forces
Wiping the colour
Gods of a black and white universe
Gradual decay
Of the child's smile
And the innocent euphoria
The present
Is the future we talked about
The reflections in the mirror
Are robots
From the sci-fi movies
Soul is caged
While the body roams
Roams under submission
Eternal war
Bulls and the bullied fight

Feverish soul
Do not doubt
Walk on the road
Do not look beyond
If you want to live long
Shh.. They're listening
They are listening

Darling Melancholy

Across the seas
Vision travelling
Reaching the horizon
Or so it seems...
Eyes dissolve into oblivion
Ebbing away... perfume of joy
Melancholy
Residue in my mind
Grey soul sees the discoloured world
Blinds for the sunlight

Caged darkness
Rotting mind
Negativity
Filling the vacuum of melancholy
Omnipresent... lingering...
Mind.. an escapist...
In a far away land now

Some Believe

They run across the street
Complete in their formal attire
Do they see the story unfolding
Right before their eyes
Hurried feet.. sweaty brows
Time steals away their life
Sea of hope on the roads
Failing to see the dead end
Towering offices of concrete
Try to beat the light above
Is it a farce I see here
Or is it a lost world
I see the plastic world
Committing suicide everyday
Hope is there somewhere
The village pastor or..
The newborn on the road
The trees grow everyday
They believe in existence
The sun shines with hope
Throws itself on the roads
The birds sing today
Happiness fills them up
The breeze passes by
Refreshing the hearts
They believe in us
Do we believe in us?

Musicism For The Soul

Dance down the boulevard
Seraphims of happiness fly
Sweet nectar in the veins
The saxophone plays..
Sharps and flats move..
Move like the beats of my heart

Cuib Literar

The colours blend in playfully
Neon lights dance to my beats
Leaves flow in a soft deluge
The branches sway at my music
Wrap your arms around it
The ganja flows in the air
Ambrosias smell like the magic
Peels of laughter resound
From beyond the horizon
Aurora dances in the sky
The music of happiness
Time ceases to stare
Wonderstruck eyes at the mirth
The notes build up on you
Build castles in the air
The ultimate saga is this
I play my saxophone
Beside the dusky river
Under the shining moonlight
I play my happy notes

Let's Be Quiet

Wrapped up by a blanket of sound
The world barks like a hound
The air we breathe is full of noise
They say that we have no choice
What is the meaning of serenity
If it does not exist in our city
Our ears grow old too fast
As peace of mind collects dust
Silence is like a gem today
Like a needle in the hay
Is it so hard to dispel noise
Find some calm and rejoice
Let us revisit the magical silence
Where is the need to be so tense
Let us be quiet for some time
Forget the world full of grime
Let us breathe happily once again
Let us try and become sane

The Dusty Sea

Silent stars crawl up the night sky
Crying out loud in the lost space

Shedding the last few shards of light
Heartless telescopic eyes.. blind as can be
Figure out the signs for your own sake
You only have one toy to play with
Realization is the precious Kohinoor
Life is not larger than the sea
The horizon is to be measured
Clean your eyes for your own sake
Or would you rather stay blind
And laugh at decadence
Your feet are dusty
You have made them so
They testify against you
O heartless creatures..
Creatures of the nether world
Do not soil the sea further
The feverish fervour is frightening
May your souls rest in peace
O noble devils of the flesh

The Wall And The Parallel Worlds

Sprawling acres of happiness
Delicate and plastic
Thunderous gates bar entry
Ominous harsh wall surrounds
To hide out the reality
Or hide in the unreal
Green angels float softly
Sunlight pampers the thought
Delusional opulence
Crammed in a plastic bottle

The unnatural heaven
And the lavish dwelling
Abuzz with the cry of new life
Heralded in the chambers
Praised by all and sundry
Drowning the negativity
Hiding the scars of reality
Bathed in silk and pure milk
Opulent bosoms tend
The infant sleeps in gold

The illusion of gaiety
Falls sharply at the edge

As a grey world emerges
With fangs dripping of blood
Outside the wall
Flow the bleached colours
Solace is a foe today
In a world of ravaged hope
Furrows of dark anguish
Mutating the skin

Makeshift dwellings catch the eye
Half-naked creatures of the night
Dissolved in the darkness
Salty droplets of neglect
Somewhere in the cluster
Amidst dirty scavengers
Dying embers emit a light
And a child is born
In the nectar of poverty
In the ocean of lost hope

Stone walls divide the worlds
Slow death of a lowly born
Fountain of life for the other
Two worlds so far
Yet so close... so close...
Unheralded life ebbs away
Into the distant nether
Velvet feather pampers the other
Paradoxical whimsical fate
Christens one and forgets the other

Cuib Literar

Juan Luna

Sharing Needles (Intro)

All we wanted was time to stand still,
But we also wanted time to pass for our
wounds to heal.

Constantly talking about our dreams,
Making me believe that one day they
were all going to be real.
I'm going back to my old ways,
Getting lost in your eyes,
Trying to find my way out this maze,
You being the answer of love when I
always asked why.
Having ambition like other people,
Yet this came to be an addiction,
But my biggest mistake was sharing the
needle...

Looking forward to the tomorrows,
But I'll never forget the yesterdays,
Reliving the same moments,
I still wonder how'd I get to where I am
today.

Sleeping in darkness,
Only to find myself waking up in the
dark.
Daydreaming as if I'm in a lonely coma,
Hoping it'd be a better alternative than
the route I've embarked.
If my heart breaks in a lonely state,
Does it make a sound?
If the universe pulled us apart,
Is it possible for gravity to bring you
back around?
And even if I could find other inspiration,
I would still write about you,
Even if no one will read my words,
I wouldn't have nothing to lose...

Crumpled paper surrounds me,
As if my room was full of snow.
Frustrated by past failures,
And I'm embarrassed to let it show.
My pen ran out of ink,
Trying so hard to perfect my flow.
If I can't succeed in writing,
I have nothing to live for though,
I was always told to not go through life,
But to grow...But to grow.
Yet I'm becoming addicted to this drug
called fame,
Looking at different moments of my life
the same,

Looking for closure by looking for other
people to blame,
Sharing needles with the monster I
became.

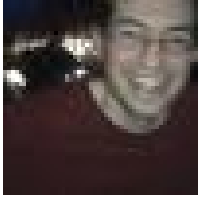
Remembering How to Forget

Blind from your pain,
But I can still see through your
temptation,
It's difficult to protect you from your own
expectations.
Yet you are so bright,
The sun can't cover you,
We are friends,
But this journey is making me consider if
we are lovers too.
I want you to worry about what lies
ahead,
Give future a life,
And leave your past dead.
Your silence speaks to me,
No emotion needs to be said,
Yet your love is contagious,
And I fear that it will spread.
You remember,
That there once was a time you knew
how to forget,
Yet you forgot too much,
And not enough of you is left.
But there is beauty still within you,
Yet you fear that you'll turn into a threat.
Even if I wasn't given a choice,
I would still choose you since I would
make it my only choice.
Call me crazy,
Call me whatever,
But I'll call you Better,
Since you've made me better.
Too much time apart,
So little time together,
But my darling baby we wouldn't have to
worry about time,
Since time doesn't exist in forever.
Always reminded on how you were once
were,
Through the mistakes written on your
scars.
Life is hard,
Yet I'm trying to help you break through,
Just don't ever drop your guard...
Because I know one day I'll hurt you.
It is difficult to admit,

But if there is so much wrong with you,
There must be something wrong with
me...
Even though you are gone,
You still don't want to leave,
What others see is not what you made
yourself out to be.
What you have,
Is a lot harder than what you can get,
Like trying to remember who you once
were,
Or trying to remember how to forget...
So much meaning behind the craft of
her smile,
Making me contemplate if her forgetting
is worthwhile.
Her mirror thoughts,
Reflecting upon me,
I think about it all,
Yet I still think they aren't worth
remembering.
She made a promise,
Even though she is better off making a
commitment,
Because they are a lot harder to break,
And not much of her would be missing.
Trying to find the roots to her problem,
Looking to be loyal,
Trying to find her true strength hidden
in the soil.
Not being able to tie herself down with
me,
Cause her memories seem to be in
coils.
Trying to find the pure in her,
Hoping it doesn't spoil.
Remember how to forget,
Remember that your first and last isn't
like your next,
And to assume will lead to more pain,
And if you assume, pain you should
expect.

Cuib Literar

**Chris Hemingway, East Haven,
Connecticut, USA.**

A Poem Without a Name

Hearts ablaze
Torn asunder
Rippling waves
Roaring thunder

Destiny awaits
Foolish plunder
Dancing paves
Pouring slumber

Heavens awake
Clouds aflunder
Billowing caves
Engulfing wonder

Peace

is the instrument
that plays a song
that no one can hear

Roads which take us time traveling or Not the typical Jane Austen love story (Veronica Guranda)

After my friend got out at her station, after a day of laughter and planning our trip to Paris, I suddenly became silent and the joy which filled me like some old forgotten elixir of life which would perfectly fill the content of an old French perfume vessel, all the bottled up magic, all the dreams and aspirations and all the childish joy perished in the wind of an autumn evening and no such odor of recent memories was to be sensed by my spirit again. As my eyes wandered through the magic glass at the so well known road a thought sprang

but if you listen carefully
it chimes in your heart
not everyone can hear it
those who hear it
are changed forever

Poetry in motion

On a summer's day
Everscent flowers
Twirling all the way
Reveling in the sunlight
Young lovers holding hands
In the Parisian streets
Strolling in the night
Laughter in the morning
Intertwined in love
Falling for
Enchanting signs from above
Neverending excitement
Explore the paintings of life
All around us
Always in motion

Ocean of Roses

In my dreams you sing me
Lullabies dressed in little blue dresses
filled with a bouquet
Of daisies and beautiful rainbow-
colored
Violets wrapped in
Every time I think of
You I wonder of our future together and

I dream of swimming in an
Ocean filled with roses where we
Understand that
Sometimes dreams are
Oceans waiting to be swam. I swim in
your
Pleasure, dance in your
Happiness. And I
Invite myself to your dreams where I
simply
Enjoy the ocean of roses
Where I swim and
Can be free

Bliss all around

Young-picked tulips in a bow
Omniscient togetherness
Underneath the mistletoe
Aroma of rose colored petaldust in the
air like
Refined pearl oyster beads singing
Enchanting waltzes of uncouthed
magnitude
Memories that make canyons crave
Yellow-tailed butterflies in a row
Angelic glows of heavenly melodies
Nocturnal music flows in the mist-filled
night as
Gentle breezes of summer days past
create
Enthralling harmony
Love is all around

up in my mind, this road that I have known since I gained consciousness was an ancient route for my brain, however did I know that it was always a refreshing one for my spirit? Never have I grown tired of observing the same buildings which were a constant reminder of the communist era my country went through. The same trees amongst which our ancestors fought for a language, a culture, a belief, freedom and hope. And the same old dusty road, sprinkled with reminiscences of all sorts, however the one which prevailed was the earliest one, the one in which I was walking home with my grandfather and telling him in minute detail what adventures overwhelmed me. And what dangers and joys await for me tomorrow in school, wishing profoundly not to

Cuib Literar

be attacked with a math's test whilst being only in preparatory grade. And, of course, my poor grandfather had to listen to all the oozing excitement of a seven year old girl. But even though the buildings, the trees and the road seem almost to be left intact, the people are the only ones subjected to change. Yet, paradoxically we never change, do we?

Whilst mentally feeling somewhere far away, so far even my own self would not have been able to give me an answer whereabouts 'I' wondered, my body was still in the minibus gazing at the typical scenery. When the vehicle suddenly stopped stupefied I thought about what I have read this morning. It was "Nausea" Sartre's masterpiece ... "Is it I who have changed? If it isn't I, then it's this room, this town, this nature; I must choose." Then I meditated on how right and wrong he was at the same time whilst remembering that "I think it's I who changed: that's the simplest solution" hmm he went for Occam's Razor also the most unpleasant for us vain, o so terribly vain social beasts. But I have to admit that I am subject to these transformations and that's that! And whilst being on the verge of embarking upon a new debate with my own self I noticed a man came in. I I was very much intrigued by him, as he seemed to have this peculiarity and mystery which tempted me to go and speak to him and ask him to tell me the story of his life. I was wrapped tightly by this veil of mist and mystery by this breath of fresh air which however still seemed to appear essentially as an antique soul of a wonderer. He was dressed with good taste, hence that seemed peculiar for my country and he had a backpack which appeared to hide a lifetime history of an extremely interesting personality and I felt drawn to him, as if some magnetic force had conquered my body soul and mind, I was entirely captivated by him. He spoke a literary Romanian language with a peculiar accent it wasn't a gross Moldovan accent, neither it was a posh Romanian one, the one which they speak in the capital, it appeared to be something in the middle and that aspect captivated me even more. He asked the driver to explain to him whereabouts was Korolenco street and I felt that a laugh wanted to burst out of me for no rational reason at all; Korolenco was the street I was living on . However tempting it was to laugh and blame hap for its twisted ways of torturing me I refrained myself from doing so and shared with the audience of the minibus only a timid smile, no more. Afterwards I got up and got closer to the door and made sure I asked loud enough the minibus driver to stop at my station, which was now our station. The minibus stopped. Everyone went out and after making a couple of steps in the opposite direction, the peculiar man caught up with me and some woman who exited the minibus just after me and he asked if anyone knew where the local hospital for children was. The

woman started to explain to him where to go. I just intervened abruptly and told him that I was going in that direction and I could show him where the hospital was. He accepted straight away my proposition with a kind smile and we discussed some minor details about the hospital and where it was situated just to make sure I knew which one was it. It was dark, certainly it did not feel like a darkness associated with a black pressuring feeling of a Chopin's musical piece, no melodramatic exaltations involved. It was a darkness which emerged more like a cozy dark blue sky, a long and narrow street like the one you can experience only in Paris and the street lamps' apricot light illuminating our way but keeping us still veiled in obscurity, in the eternal unknown of learned things and known places. However, I did not indulge myself with some kind of cheap illusion of walking down romantic Paris with my prince charming or that sort of typical nonsense which is usually uttered by young girls 'in love'. Whatever love might signify to them and however they would define such a complex feelingthought* a made up word by me right now as I believe love is not only a feeling but a product of the mind as well, hence, I shall unite these words together as I also have no certainty whatsoever which one comes first, thought or feeling ? Whilst only starting upon our journey I suddenly felt like a little girl walking alone, strolling down the streets at nights as if to keep fear out, to conquer the fear of darkness and he walked beside me. He got out his pack of cigarettes, took out a cigarette and lit it, he was smoking and my thoughts on what to say evaporated like the fumes from it's cigarette and vanished into thin air due to my indecisiveness. For a couple of moments I was not paying much attention to him due to the cruel fact that I was desperately trying to focus on some subject which would be appropriate to be discussed by two absolute strangers which at some supernatural level felt drawn to walk down the same narrow street and utter at least something, nothing of great value or polemic. He must have observed my tortured and absent look and invaded by this peculiar feeling that one acquires when speechless in the presence of a stranger, he probably decided to spare me and asked the most banal question ever, which I do not know of course how come did it slip my mind... He asked me how did I find the autumn evening and I, I meaning definitely not my rational part but my I don't know which part , started to speak abundantly. Of course, the nearest topic we could have jumped to after the coming of autumn was university. I alluded to the fact that my studies will start in October and he inquired how come and I replied I was studying in the UK, then followed the logical question what was I reading and I answered with some sense of great achievement that I was privileged to read English

Cuib Literar

Literature and Modern Languages. He smiled at my reply and stated in a warm and kind manner that I must be then acquainted with Shakespeare's plays. I confirmed his assumption and said that I know the damn "Romeo and Juliet" by heart; however I made sure he knew I preferred "Hamlet" and did not think exceedingly much of "Measure for Measure". He laughed and accepted my preferences as if they were his own. Then after gaining more courage I confessed that his accent confussed me and I asked him if he was from Romania. He smiled as if in a reassuring way and confirmed that indeed he wasn't from here however he wasn't from Romania either, he was from somewhere in the middle, I had the same timid smile but which in a split second metamorphosed into a conceited one. I complimented him on his Romanian and he added instantly that one speaks Romanian as one pleases and he chose to do so and also mentioned in a rather laconic way that he must because of his job. I was intrigued to find out more about his life, however my mobile phone rang, and of course it was my mom, who always calls me at the most inappropriate and worst moments of all. I answered really fast and told her straight away that I was close to our house and of course she had to ask some superfluous details about some presents for my cousins and I thought I was talking with the speed of light as the road ahead now seemed so short and too narrow. I ended skillfully the conversation. He slowly moved nearer to me due to the fast cars approaching and the narrow street which during two decades never did it seem that narrow and sweetly suffocating me as it did during that autumn evening. I was infected by this recurrent desire of putting my arms around his neck and remaining like that forever, as an ephemeral marble statue which would dissipate in the wind's presence and at the same time I simply could not find any rational explanation to the sharp flow of emotions cascading upon my frail soul. Straight away he resumed the conversation, seeming keen to continue it no matter what course it would follow and then I asked him insistently what did he work as and he answered again in a sort of modest and laconic way that he was an actor and a drama teacher. That stroke me as an interesting fact which of course came as a surprise, as I was certain actors do not present symptoms of shyness. However he did seem to be a good psychologist and certainly a man who belonged to the world of arts, a riddle, a mystery to be unveiled. Which needs no unveiling as it would lose its charms upon the human specie. And here it was the crucial point where we had to turn on a dark alley where nothing could be seen and I felt a shiver crossing my whole body and the absolute dark triggered in my mind a series of horrid images, which one is bound to experience and I thought hmmm what if he turned out to be

some criminal who actually knew the most obscure and not habited places. A state of tension was prevailing over the previous cheerful and warm conversation, he also did not feel at ease and we both knew why, as the same ideas have been projected on the canvas of our absent minds. In those moments I felt anguish, yet after a minute of consideration I resumed the conversation and the anguish returned even stronger whilst going downhill to embrace the absolute darkness of an abandoned piece of sleeping land. Nervously he started playing with his lighter switching it on and off and on and off again, then he resumed the conversation and asked me how was England. The first thing which departed from my lips was a speech I did not rationally prepare beforehand and did not even give it a thought as one should before uttering something utterly silly. I told him the atmosphere in England is nicer, the people are extremely different in manner and most important in thought, and that they are not as judgmental as our society is. He turned his head towards me, he got closer and the road was wide now. His smile suggested that he was pleasantly surprised and absolutely agreed with me, the way he spoke seemed to suggest that we thought alike and we were alike in thought. Now, animated he told me a joke about Moldovan people on the same theme we have previously discussed. Whilst he was in the process of telling me the anecdote in a somewhat ecstatic manner I was trying to slow down in order to prolong the time spent together. He seemed to have forgotten that we were approaching the gates of the hospital already. He finished his joke and I observed that he turned his head round and gazed at me as if waiting to see my reaction, I found the joke funny, a perfect pun on the typical self preoccupied Moldovan people who care more about their reputation rather than about the qualities which really matter and are unfortunately for them not made of matter, but linked with the spirit and reified by the mind which steals substance from the soul sometimes. He did not stop walking; he continued and expected me to do the same. Yet, I had to stop and return on my initial preplanned path- return home. I went as further as I could but suddenly in an abrupt manner I stopped and told him I cannot go in with him. He then realized our journey came to an end and enthusiastically with a kind of lost expression he regained speech and said goodbye adding at the end, with a gleaming hope in his eyes, that we shall see each other around. I said goodbye and went off. I did not turn to look back. On my way back home I rewound all that has happened and wanted to burst again into laughter, the same laughter I felt the urge to exteriorize before, I felt hopeless in front of hap, fate was teasing me, or maybe it was actually being kind to me... Today I do not know what it meant, tomorrow I might or might not know, but some day I shall

Cuib Literar

know the meaning of this universal scheming, or forget about that lesson is!
it all, yet for the moment I shall learn my lesson...whatever

Darren B. Rankins

Darren B. Rankins was born in Murfreesboro, Tennessee and is one of seven children. He began writing poetry in the sixth grade. He attended Middle Tennessee State University, where he took part in his first poetry slam in 1994. Darren began to submit his poetry to newspapers and magazines and has been published in the Nashville Banner and Daily News Journal, as well as chapbooks and poetry books across the country.

Darren's passion for writing has given him the opportunity to share his beliefs with others in the form of a successful Christian T-shirt ministry. The shirts are designed with a combination of original poems, beautiful graphics, and timely Bible verses.

Darren loved writing as a hobby, but wanted to have a greater effect on people. He started his own business, called Pure Thoughts, in 1995 to sell his products and expand his circle of influence. He has sold or donated over 6000 t-shirts worldwide.

For A Special Someone

How does one express his love
for one as lovely as you?
A heart that was shattered
by the thoughts of yesterday,
Which could be repaired by the
emotions of today.

For so long I have imagined soaring
toward a heavenly place
that only existed deep within my mind.
Your loving ways are rare,
trapping my deepest desires.
How can one such as I,
have any impact on a beautiful rose
surrounded by rainbows?
I will embrace thee for a lifetime.
I give you my heart, trust, and warmth,
but sometimes that's just not enough,
for I will always love you.

Without Your Love

The autumn leaves that descend upon
my heart
soon blanket the world with despair.
Free from compassion, love,
and forgiveness, a sweet goodbye.
A perfect picture of a darkened sky and
a
graveyard of lost souls without a way
home.
Trying to distance myself from the
screams, crying,
and pleading for the touch of another
heart.
Please tell me--without your love, the
touch of
your hand, and the sound of your voice,
I am lost deep within the prison of my
soul.
P.S. A shout out for your love.

Jeffrey Side (Anglia)

WHEN THE AIR WAS STILL

We were together, and she fell.
Her name I could never spell.
When morning came, the trees then
shaded
a sunlit spot in forest gladed.
I came upon a table polished.

God is love - but who is nourished?
A single anchor hanging down.
A ritual without a sound.
The rivers of youth and death
are now awake where they once crept.
I tamed a serpent in my hand,
and buried a woman in the sand.
Prester John has come again;
although he never left us then.
Animals now cough at night.
And clarity seems recondite.
The clouds made shadows on her chest
as she prepared for final rest.
I was born to forget my death.
I was born to count my breath.
A paper bag lived in the breeze
while my love died of a new disease.
I mourned her when the air was still,
and lay on her grave in the morning
chill.

WHEN YOU WERE TEMPERED WITH DELIGHT

When you were tempered
with delight
your virtues were taken
down and forests
that you passed through
were not finite.

When you were
tempered with delight
you kept the
saddest oceans, you kept
the proudest streams.
And wild pens
would not strain your sight.

When you were tempered
with delight
you carried sand
upon your necklace and
cream upon your
lips. And you
never made the journey

Cuib Literar

through the park.

When you were
tempered with delight
you were
consumed by bikers in the light
and nurses in the dark.
And taut strings
pulled
on you forever.

When you were tempered
by delight
strong bars were held around
your fortress
and strong men could never
kiss the wound you would always hide.

B BLOCK

You keep your
services for them.
You keep
the church they know.

And they make
donations regularly
with
one hand on your head.

They lean you
down towards
the cup.
You sip the overflow.

You lick your lips
and move your fingers
far apart.

You have no town
inside you
now.
You have no
travellers there.

Did you send them home again?
Or did they leave for better fare?

I was the one who
landed upon
your
lessened wing.

You had me
and then you had
your king.

I came to you a broken ring
I danced inside
your mouth.

I gave you all my money
before you let me in

I couldn't be a saviour now.
I couldn't be
a queen.

I keep looking around
for things
I haven't seen.

I seldom wandered in
your night.
I seldom took
the fall.

Now deep inside
I know
there's no
one else to call.

JULIET

Wearing the Earth
like a robe,
I flew across the world
today.

I could see
the buried memories
hidden
in the trees,

and I could find
no one

to hurt
the two of us outside of
you and me.

I knew you when
you were nothing,

and then
I knew you when you were
something.

And then I met you
as you were
passed
from friend to friend.

Each one leaving you
alone
to weep in the
desert.

You had that look
in your eyes
that said tonight was
the day.

And I wish you had known me
when the sun was bright.

